Kladivo na čaroděje

PAVOUK V BANÁNU

KAREL DOLEŽAL

Kladivo na čaroděje

KAREL DOLEŽAL

Kladivo na čaroděje

PAVOUK V BANÁNU

KLADIVO NA ČARODĚJE 5,
II. SÉRIE

FANTASTICKÁ
EPOCHA

© Karel Doležal, 2026
Cover illustration © Dominik Broniek, 2026
Cover art © Lukáš Tuma, 2026
Czech edition © Nakladatelství Epocha, Praha 2026

ISBN 978-80-278-0305-7 (print)

ISBN 978-80-278-1744-3 (ePub)
ISBN 978-80-278-1745-0 (mobi)
ISBN 978-80-278-1746-7 (pdf)

Vhození do děje

Pokud je tohle vaše první Kladivo na čaroděje…

Vítáme vás! Čekají vás velké věci… obvykle velké věci se spoustou chapadel a snažící se zničit svět. Ale než vás budou moct osliznout, asi bychom vás měli trochu zasvětit do děje.

Kladivo na čaroděje je městská fantasy odehrávající se v současné Praze a okolí (s občasným výletem na Slovensko). Celý příběh táhne skupina hrdinů (dost přehnaný výraz), která se specializuje na řešení nadpřirozených problémů. Samozvaným šéfem týmu je Felix Jonáš. Chlápek, jenž se vyzná v magii a dokáže se za všech okolností tvářit, že má všechno pod kontrolou. Pak je tu Klaudie Doskočilová, která jako jediná ze skupiny oplývá aspoň trochu funkčním morálním kompasem. Což je dobře, protože dokáže ovládat ostatní lidi a přinutit je dělat, co si přeje – a to vážně není schopnost, kterou by měla ovládat osoba bez výčitek svědomí. A také to má trochu háček, protože lidé se silnou vůlí musí být nějak oslabení (ideálně alkoholem či drogami) a po skončení ovládnutí se do Klaudie na nějakou chvíli propíšou. Pokud ovládnete sériového vraha, může to pak taky skončit mrtvým přítelem. Třetím členem týmu je Walter Semerád. Malý muž s velkým egem a schopností „oživovat" mrtvé. Jak je něco po smrti, je to potenciální služebník, čehož Walter neváhá využít. Zvláště když jde o půvabné ženy. A pak je ve skupině ještě Vincenc, který je tu za ranaře, i když vypadá spíš jako vyžilý

John Lennon. Díky schopnosti přesouvat energii mají jeho rány opravdu ránu.

Mezi další postavy, které se v minulých příbězích objevovaly, patří kouzelnice (jedna z magické Sedmičky) Ester von Blaschkoff, mocná, krásná, nelítostná a manipulativní, Kilián, který zastupoval Vatikánskou vyšetřovací komisi a šlapal týmu hrdinů na paty, nebo démon Rashill, jemuž Felix dlužil své tělo, ale který ve finále zemřel.

V první sérii tým pátral a bojoval nejen s čaroději, ale i s démony, trubýši, miminy z Žižkovské věže, slovenskými katy, zombíky, bohy, obřími ještěry, slepou bábou i výtahy. Celá sezona končila bojem o záchranu umírající magie, při které zemřel Vincenc, Felix byl uvězněn na vesmírné stanici, Walterovi byla nabídnuta prestižní práce pro Vatikánskou vyšetřovací komisi a Klaudie začala pít na plný úvazek. Takže happy end.

A co se mezitím změnilo?

Na začátku nové série je na Zemi chaos, protože magie se sice vrací, ale ne vždycky dělá zrovna to, co by měla, nehledě na to, že magické schopnosti získávají lidé, kteří netuší, co s nimi dělat… nebo rovnou explodují.

Walter pracuje pro VVK, ale pořád má pocit, že nemá tolik uznání, kolik by si zasloužil. Aby zapadl, dokonce si najde živou přítelkyni, navíc dceru jedné z vlivných figur organizace (a sestru svého kolego-konkurenta Kiliána), bohužel mu však dlouho živá nevydrží. Je nucený její smrt tak trochu zamaskovat, k čemuž se skvěle hodí zřícení Tančícího domu. (O tom i dalších pádech si přečtete v *Pádu do reality*, prvním díle druhé série.)

Z Klaudie se stala zkrachovalá alkoholička a tajná organizace Oslovení (zastupovaná charismatickým Johanem) ji přesvědčila, aby jim pod heslem „Magie patří

silným“ pomohla využívat nově obdařené osoby coby zdroje energie, takové lidské baterky. Ovšem Klaudie svůj pád na dno jen předstírala a ve skutečnosti pracuje pro vládní organizaci Pentagram (její řídící agent je David Krombach), která se snaží udržet nově explodující magii ve starých mezích.

Felixe, kterému se povedlo vrátit se z vesmíru (s pomocí psa Lajky a slibu jistému démonovi, že mu půjde na ruku), nečekalo zrovna vřelé přijetí – spíše lhostejně chladné, až mrazivě nenávistné – a jediný člověk, který by ho možná, a je to pořádné možná, vítal s otevřenou náručí, je po smrti. Felix se proto rozhodl jít do sebe a všechno napravit, a jak naznačuje název jednoho z předchozích dílů, *Zmrtvýchvstání*, nic ho v jeho snažení nezastaví.

Vincenc je znovu naživu, a navíc v těle, ve kterém může legálně pít, řídit auto a volit! Tedy ne že by v poslední době volil, ale kdyby chtěl, tak může. Jsou tu sice menší vady kráse, třeba vizáž metrosexuála a nutnost pracovat pro Waltera, ale pořád je to lepší než strašit na veřejných záchodcích. I když ne o moc.

Naštěstí i v novém těle si realita pamatovala nejdokonalejší možnou formu Vincence. Stačilo tedy dostatečně se změnit na sekanou, aby se poté jeho tělo poskládalo do dřívější podoby vyhublého hipísáka. Pro Vincence posun k lepšímu, protože už nemusí pracovat pro Waltera. I ten by to kvitoval, ale v rámci svých povinností ve Vatikánské vyšetřovací komisi se dostává stále hlouběji do temných zákoutí své mysli, což ho samotného děsí. Jak daleko ještě zajde?

Klaudii se povedlo úspěšně iniciovat převrat u Oslovených a zbavit organizaci Gýga, magické pijavice půjčující si schopnosti od ostatních. Do čela se postavil Johan,

ale jak mu to půjde, je otázka. A Felix? Ten tím vším jako obvykle proplouvá. A vzpamatovává se z faktu, že žije ve vztahu se ženou, co není ani trochu magická.

Kapitola 1

„Tu šprcku mám chytit do zubů?“ zeptal se pacient a nedůvěřivě si prohlížel latexový návlek.

„Přesně tak,“ odpověděla zdravotní sestra. „Je tam takový výstupek, o ten by se vám měly zarazit zuby. Ne že to ale ukousnete!“

Muž se krátce zasmál a přejel tu sympatickou slečnu pohledem. Kočanda, lehce oplácaná, žádná vychrtlice. Jestlipak někoho má? Snubák nevidí. Pozve ji na kafe hned, nebo až po vyšetření?

„Pardon, no. Přijdu si jak barbar. Pětatřicet let a poprvé v životě mi rentgenují zuby.“

Aj, hodně blbý tah, tohle říkat u zubaře. No co, stalo se.

Sestra tázavě pozvedla obočí a dokončila přípravu.

„To se divím. Tak jo, jak jsem řekla, jemně chytit do zubů a nehýbat! Už to bude… Hotovo, můžete to pustit. Čtyřka vlevo nahoře, že ano?“

„Přesně ta,“ přitakal pacient. „Zbytek bude taky bída, co? Nedělám si iluze, o zuby bych se měl starat víc.“

Debile, okřikl se v duchu, nezhoršuj to! Tuhle holku máš pozvat na svoji obsáhlou sbírku dentálních nití a archivních ústních vod, ne jí přiznávat, že používáš už dva roky stejný kartáček.

„Kdepak,“ vrtěla sestra hlavou, „náhodou to máte dobrý. Nevidím tu další kazy a…“

Ticho. Muž se otočil ke zdravotnici. Přes monitor, na němž zkoumala snímek, viděl její vytřeštěné oči. Pěkné

oči. Sakra, tahle kombinace modrých očí a černých vlasů je žrádlo.

Proč je ale tak děsně kulí?

Fuj, že je tady ale vedro…

„Tak co, nakonec tam něco je, ne?“

Bez reakce. Pacient udělal krok blíž, aby se mohl také podívat na rentgen, ale hned se zarazil, když viděl výraz nefalšované hrůzy v její tváři. Bledla, třásly se jí rty a po tváři jí pomalu stékala slza.

Asi nevhodná chvilka na to žádat ji o telefonní číslo.

„Fakt je to tak strašný?“ pronesl téměř šeptem.

Neodpověděla, pouze párkrát klikla myší a pohlédla mu do tváře.

„Ne,“ zachraptěla a vykročila ven z místnosti.

Následoval ji a podíval se na monitor. Snímek byl pryč. Přidal do kroku.

„Pokračujeme v mučicím křesle?“

Chlape, nezhoršuj si to. Možná si přijdeš vtipnej, ale nejsi.

„Ne,“ odpověděla a její hlas zněl jako skřípot písku v soukolí.

Namísto do ordinace zamířila k oknu. Pravda, je tu docela dusno.

Nekřičela. Zato on řval, řval a řval, když skočila z okna ladnou šipku, téměř jako by ji neviditelná síla popadla a vyhodila ven.

***

Felix Jonáš se podrbal za uchem a zkontroloval adresu napsanou na cáru papíru. Autobus, ze kterého vystoupil, mezitím zavřel dveře a odjel.

Adresa. Jako by mu tu byla něco platná, protože jak se zdálo, na celé ulici je to jen sklad vedle skladu. Některé

větší, patřící mezinárodním organizacím, jiné skromnější, od českých firem. Na všech ale loga oznamující majitele na dálku.

Papírek zmuchlal a hodil do koše. No jistě, elektro, kde si objednal kávovar, mělo sklad jako úplně poslední v řadě, nejdál od zastávky. Felix potichu zavrčel a vykročil vpřed. Prodejna v Karlíně je zavřená kvůli rekonstrukci a jemu se nechtělo platit poštovné, tak si zajel osobně do Dobrovíze. Julie nad tím sice kroutila hlavou, proč si nenechá kávovar doručit do výdejního boxu jako každý jiný, ale on trval na osobním vyzvednutí. Jízdenka vyšla levněji a on měl stejně pocit, že potřebuje vyrazit aspoň kousek za město, pryč z betonové divočiny. Ani řídit se mu nechtělo, pěkně se sem nechal dovézt. Bral to jako malé dobrodružství, výlet do končin, kde ještě nebyl.

Ve výsledku přeskočil z bláta do louže, protože ve městě člověk aspoň občas narazí na park nebo holuba nadšeného z toho, že někdo rozsypal hranolky. Tady se setkal maximálně s plevelem, jenž našel díru v asfaltu, jinak krajině v Dobrovízi a Jenči kralovaly ohromné placaté budovy skladišť, parkoviště pro nákladďáky a taky vedro, které sálalo ze všeho kolem.

Vykročil. Po pravici měl budovy menších skladišť tuzemských firem, pěkně jednu vedle druhé, ovšem na opačné straně silnice stála jedna jediná, která by klidně mohla všechny ostatní spolknout a ještě by jí zůstalo místo na zákusek.

Mezinárodní gigantický e-shop Rainforest do téhle obludy investoval miliardy a vytvořil hromadu mizerně placených pracovních míst. Kapitalistický vlhký sen, který ale jednoho dne náhle skončil, když společnost bez vysvětlení vyklidila gargantuovskou stavbu a propustila všechny zaměstnance české pobočky. Felix se při

pohledu na megalomanskou budovu neubránil myšlence, zda ten kolos ještě někdy dojde využití.

Rozpálený chodník se mu snažil rozpustit podrážky a přilepit ho k sobě, ale Felix mu úspěšně odolal a konečně vkročil do areálu KA Electronic, kde ho přivítalo logo s usměvavým červeným dinosaurem. Jako druhého si všiml skladníka líně opřeného před hlavním vchodem. V jedné ruce psací podložka sloužící jako vějíř, ve druhé cigárko.

„Dobrý den," pokynul mu Felix, „mám tu objednávku."

„Dobrej. Moment, hned se vám budu věnovat!"

Několik rychlých potažení, típnutí, mrštění vajglu do koše a pokynutí, aby ho Felix následoval dovnitř. Jakmile za dvojicí zapadly dveře, přišla úleva. Klimatizovaný prostor a stín. K dokonalosti chyběla jen vířivka a bar. Klidně pouze nealko, hlavně když bude limča studená.

„Tak jo, šéfe," zamumlal skladník, když se posadil k počítači, „jméno?"

„Felix Jonáš."

„Hmm, hmm… Jo, mám vás tady. Pět tisíc sedm set devadesát devět. Kartou, nebo hotově?"

„Hotově."

Zašustily bankovky, zacinkaly mince. Felix měl částku na korunu přesně.

„Fajn. Posaďte se," pokynul skladník na lavičku, „za moment to donesou."

Lavička vypadala nepohodlně a zdání neklamalo. Sotva se Felix usadil, vešel chlapík s kartonovou krabicí v rukou. Felix se v první moment málem zase zvedl, ale pak si uvědomil dvě věci. Za prvé muž přišel zvenku, ne ze skladu, a za druhé měl kšiltovku s logem přepravní společnosti.

„Zdravím," řekl kurýr, položil bednu na pult před skladníka a přistrčil k němu papír. „Jen to potřebuju podepsat a letím dál."

Skladník na pozdrav jen pokynul a podíval se na formulář.

„To jste tu ale blbě, my jsme KA Electronic. Möbecat je támhle," naznačil palcem směr.

„Aha. Navigace říkala, že jsem tu!"

„No to jo, ale o barák vedle."

„Díky! A nashle."

Za kurýrem se zavřely dveře a skladník si povzdychl.

„Chodí vám často zásilky pro někoho jiného?" nadhodil Felix, aby prolomil ticho a zahnal nudu.

„Ani ne," dočkal se odpovědi. „Ale to spoléhání se na GPS namísto zdravého rozumu je jak epidemie. To neumí přečíst jméno firmy na balíku a podívat se na ten velkej nápis na baráku? Debílek. I když musím říct, že co naproti skončil Rainforest, je to lepší."

„Vozili vám jejich zásilky? To ale musely být obří palety, ne balíčky, co?"

„Prdlajs, přesně naopak! Každej druhej maňas vidí největší skladiště a jede automaticky tam. Jedna kurýrní služba rozděluje zásilky o více balících na dva nebo tři díly a vozí to postupně. Ranní kurýr doveze část k nám, ale odpolední asi neumí číst a furt to hází naproti, kretén. A co Rainforest schvátil, nikdo nenavrátil. Jak jsme zjistili, že tam něco omylem zavezli, bylo to tak fifty-fifty, jestli to z nich vytáhneme, nebo ne. Obvykle akorát pokrčili rameny, že balík přijali a prostě se ztratil v hlubinách té jejich monstrozity. Většinou jen spotřební zboží, ale ideálně, když to bylo něco, na co nějakej zákoš tady v Čechách čekal, protože to potřeboval do výroby a…"

Felix v duchu sténal, že se vůbec na něco ptal, když vtom se otevřely dveře, vešla podsaditá malá blondýna a upřela na něj pohled zpoza brýlí typu popelníky.

„Pan Jonáš?“

Felix přikývl a zvedl se z lavičky. Převzal balík a rychle se rozloučil, aby nemusel poslouchat další historky ze skladnického života.

Teď stál na zastávce a čekal na autobus. Zdejší linky dopravní podnik přizpůsobil začátku a konci pracovní doby ve skladech, takže ráno a odpoledne jezdily posílené. Po zbytek dne zhruba jednou za hodinu. Felix po pár minutách přemýšlel, zda se přece jen nevrátit ke klimatizaci, když tu ho z myšlenek vytrhl zvuk motoru, který se blížil podstatně rychleji než padesátkou.

Zase nějakej dárce orgánů, pomyslel si, když zatáčku krouhla bílá dodávka, které do stavu absolutního klišé chyběl jen nasprejovaný nápis FREE CANDY na boku.

Jízda nepovolenou rychlostí od krajnice ke krajnici, uražené zrcátko, řezání zatáček… Felix začínal mít neblahé tušení.

Ale ne, třeba dodávka jen neškodně projede kolem a…

Přání narušilo zakvílení brzd. Otevřely se dveře a odhalily obličej s širokým úsměvem, rámovaný mastnými vlasy a korunovaný lennonkami.

Vincenc něco nadšeně zvolal, ale Felix přes na plné koule puštěný metal neslyšel ani slovo. Vincenc tedy rádio zarazil pěstí hlouběji do palubní desky, aby ho ztišil.

„Nazdar! Chceš někam hodit?“

Ne, díky, autobus mi jede za pět minut, chtěl Felix v první moment odpovědět, ale mozek hned nabídl hororový scénář. Jen aby Vincenc neprohlásil, že teda když chce jet autobusem, počkají na něj, protože tahle dodávka ho stejně už přestala bavit. Představa vyděšených

pasažérů létajících spolu s řidičem mezi sedačkami jako nudle v bandasce, zatímco Vincenc se snaží překonat rychlostní rekord na trase Dobrovíz—Praha, ho upřímně vyděsila.

„Jé, to bys byl hodnej," usmál se nakonec na Vincence a nastoupil.

„Tu škatuli hoď někam dozadu," poradil mu parťák a zařadil jedničku.

Felix se otočil k nákladovému prostoru a zarazil se.

„Vincenci, to je mrtvola?"

„To je Luděk."

Felix opět pohlédl na nehybné tělo natažené v nákladovém prostoru. Muž musel mít tak sto třicet kilo, ale svalů, nikoliv špeku. Velká hlava s masivní čelistí, pěsti jako bourací kladiva. Absolutní Vincencův opak, ale v případě férovky Felix věděl, kdo by zvítězil.

„I mrtvola se může jmenovat Luděk," poznamenal, ale ležící muž naštěstí slabě zasténal.

„To je kámoš," pokračoval Vincenc a další zatáčku vzal po dvou kolech. „Jeli jsme na vejlet do Ameriky a…"

„Do Ameriky? Autem?" žasl Felix. Jak moc má Vincenc dobré znalosti zeměpisu?

„Do lomu Amerika, vole. Říkal, že prej se vrátil Hagen. Docela bych tomu věřil, víš, co se teď všude děje. Tak jsme si řekli, že ho zkusíme vyvolat a dát si přátelskou bitku."

„Aha," bylo jediné, nač se Felix zmohl, ale kolečka v mozku šrotovala dál, takže se zkrátka musel zeptat: „Tohle mu udělal Hagen?"

„Ne, toho jsme vůbec neviděli. Luděk uklouzl a trochu se pomlátil. Zlámaná hnáta, možná otřes mozku, nevím. Dejchá, nekrvácí, tak ho vezu na pohotovost."

Další zatáčka. Luděk i Felixova krabice putovali z jedné strany dodávky na druhou.

Jestli se ten kávovar rozbije…, pomyslel si Felix a okřikl se, že mu víc záleží na kafi než na bližním svém.

Pohotovost? proběhlo mu hlavou posléze. Otevřel přihrádku před sebou a ke svému štěstí našel autoatlas. Zalistoval v něm.

„Do kterýho špitálu míříš?"

„Nevím, třeba Motol."

Amerika, Dobrovíz, Motol. Tři body tvořící trojúhelník, nikoliv linku.

„A když tak spěcháš, tudy jedeš proč, Vincenci?"

Parťák pokrčil rameny a vybral stovkou další zatáčku.

„Nevím, třeba se chci trochu podívat kolem Prahy."

Felix zmlkl a hodil atlas zpět do přihrádky.

„To víš, pomáhám kámošům!" pokračoval Vincenc. „Mohl bys říct, že jsem teď novej člověk, kterýmu záleží na ostatních!"

Felix se opět ohlédl do nákladového prostoru. Vincenc je vážně totální lidumil. Úplnej Gándhí. Ten z *Civilizace*, co pořád vyhrožoval atomovkama.

Kolem cedule Nové Středokluky proletěli takovou rychlostí, až se Felix divil, že se nezatočila jako v animované grotesce.

Mík-mík!

„A nemohli bychom radši přímo do Prahy?" nadnesl Felix a chytil se pevně madla nade dveřmi, aby se udržel v sedačce, když Vincenc řízl další zatáčku.

„Ale jo, tady znám zkratku. Vezmeme to přes letiště!"

„Tam je to strašně zasekaný. A tady ani není vjezd pro veřejnost, nebo snad…"

Felix se zarazil a nasucho polkl, když Vincenc za kruhovým objezdem minul značku s číslem 30, jíž chyběla

na začátku jednička, aby ji dodržel. Blížili se k místu, kde se mohli rozhodnout, zda navštívit celní správu, nebo zajít na vyhlídku na letištní plochu.

Vincenc neměl v plánu ani jedno.

„Brejs for impekt!“ řekl Vincenc britským přízvukem Patricka Stewarta.

„Být či nebýt?“ navázal volnou asociací Shakespearem Felix.

Prosvištěli kolem vyhlídky a stali se pro letadlové šotouše větší senzací než právě přistávající ATR 72.

Železná brána nebyla stavěná, aby odolala takové síle. Ochotně se nechala rozrazit a Vincenc svištěl směrem k terminálům.

„Letadlo zprava!“ zařval Felix varování.

Vincenc střelil pohledem na dráhu.

„V pohodě, to je jen turbovrtulák! Mám přijet blíž, abys viděl bělmo pilotových očí?“

Felix by přísahal, že předtím, než přejeli letadlu těsně před čumákem, ho viděl. I kopilotovo. Obě vytřeštěná.

Z pozice mezi přistávacími plochami nebylo vidět nic, ale Felix si dovedl představit poplach, jaký musel Vincenc vyvolat mezi personálem letiště. Šílenec se vřítil mezi letadla a kdo ví, co má v úmyslu.

Felix si vzpomněl na svoje úvahy, zda by chtěl Vincenc řídit autobus, a doufal, že se mu nezalíbí nějaké z odstavených letadel.

Nechali za zády přistávací dráhy a Vincenc zamířil k autobusovému parkovišti. Klábosící řidiči zahazovali kafe a cigára a schovávali se, kam to jen šlo. Vincenc projel mezerou mezi dvěma autobusy, prorazil závory a pokračoval vzdušnou čarou směrem k Praze, jako by opravdu pilotoval letadlo.

Felix se ohlédl. Luděk nevypadal víc potlučeně než předtím, ale o kávovar měl opravdu starost.

Teď jen aby Vincenc nenavrhl zkratku přes oboru kolem Bílé hory, ta má o dost bytelnější zeď.

***

Walter Semerád v první moment netušil, na co se dívá. Největší klobása světa? Ještě ale není vyuzená, na to je příliš světlá. Měli by s ní něco dělat, brzy se začne kazit.

Na jednom konci klobásy velikosti luxusní limuzíny se však místo uzlíku nacházely prsty a na druhém ženské tělo neprojevující známky života. Nebyla jeho typ. Ani trochu.

Noha. Obludně nateklá noha. Ani nebylo poznat, kde má koleno. Kolem postávala trojice stážistů VVK a očividně čekala, co Walter řekne.

Ten se po očku ohlédl na věčného vtipálka Smutného. Viděl mu na očích, že mu v hlavě šrotuje, aby mohl zareagovat fórkem na cokoliv, co kdo řekne.

„Co se tady proboha stalo?“ zeptal se Walter nakonec, protože obří noha blokující chodbu v nákupním centru není běžný jev.

„Milena Kopečná,“ odpověděl jeden ze stážistů, jako by to něco vysvětlovalo. „Podle svědků kulhala, protože měla nateklou nohu. Patrně hromadění lymfy.“

Walter pohledem přeměřil končetinu. Tolik lymfy nemá v těle snad ani vorvaň.

Smutný kupodivu stále mlčel.

„Jak řekli svědci, najednou se zarazila, začala křičet a noha jí do téhle velikosti narostla během necelé minuty. Krátce poté zemřela.“

„Aha,“ odpověděl Walter a čekal, co bude dál.

Nic.

„Nás napadlo, pane…," začal opatrně další stážista a dělal palci mlýnek.

„Jestli byste nám ji nemohl…," promluvil znovu první.

„Dostat ven," dokončil třetí.

Walter pozvedl obočí. Tohle už kdysi někde viděl. No jistě, před lety v televizi, té povrchní bedně pro ovládání mas neznalých pravé kultury. Ale docela se u toho seriálu i nasmál… Zkrátka těmhle třem už chyběly jen zobáky, kšiltovky a jména Kulík, Dulík a Bubík.

Kdyby měly Alfa nebo Beta jezdit ke každému incidentu, byl by to vážně blázinec. Tyhle party zelenáčů na pomocné práce se někdy hodí. Otázka tedy zní, proč žádají o pomoc zrovna jeho? Nekromant měl neblahé tušení.

„Představujete si to jak?" zavrčel na ně otráveně.

„Víme, že se to úplně nesluší, ale…," spustil opět Kulík, ale Walter ho zarazil gestem. No jistě, chtějí, aby ji oživil. Všichni přimhouří oko, je to přece jen drobnost. Byl vážně rád, že s sebou jako doprovod vzal Smutného, který sice bude proti, ale nemusel by to nutně rozmazávat jako Malý.

VVK se k nekromancii staví velmi negativně, ale jakmile skupinka stážistů potřebuje pomoct, najednou se hodí!

„Před touhle přeměnou kulhala, teď neujde ani krok. Co po mně vlastně chcete?"

„Jo," vložil se do toho Smutný, „myslíte si, že na té noze odjede šéf ven jak na písečném červovi?"

Walter po něm střelil pohledem. On je v tom ještě podporuje! Tady si někdo koleduje…

Kačírci váhali. Walter nad nimi mávl rukou a znovu si prohlížel tělo. Noha nevypadala jako vak naplněný

tekutinou. Musela doslova vyrůst, ne se pouze nafouknout, protože to by zaručeně praskla. Došlo tu k porušení zákona o zachování hmotnosti, o tom nepochyboval. Že za to může magie, je bez debat. Hmm, vyrostly do téhle délky i kosti?

Tak jo, za zkoušku přece nic nedá. Schválně, jestli se ta hnáta aspoň dá ohnout v koleni.

Soustředil se, aby mrtvolu oživil. Tak jako tak, jestli ji chtějí prozkoumat, musí ji dostat pryč. Třeba to nějak půjde.

Jako vždycky, raz, dva, tři! Vstávej, mrtvolko!

Nic. *Merde.*

Walter se zamračil a podrbal se na bradě. Jasně, je to oběť magické nehody, ale pořád se jedná o mrtvé tělo, s těmi má takovou praxi, že by ho kouzelné reziduum nemělo zastavit.

Znovu.

Soustředil se a vydal Miladě Nožičkové, nebo jak že se jmenovala, povel, aby ohnula nohu v koleni.

Stále nic. Tady něco nehraje! Co ji chrání?

Merde de la verde.

Odešel od kolene k tělu, jež v porovnání s nohou působilo titěrně. Holka nepatřila mezi nejmladší a navlečená byla do šatů nepatřících do tohoto století. Walter musel ocenit aspoň její vkus, když nic jiného. Docela by ho zajímalo, odkud tenhle model má, hodil by se pro nějaké z jeho děvčat.

Kdyby tedy nějaké měl a nežil v nekro celibátu, jak se na člena VVK sluší. Ach jo…

Noha je možná moc velké sousto, zkusí, aby aspoň zamrkala.

Vydal povel, načež ho zpětná magická reakce udeřila, jako by dostal facku. Zrudl, zafuněl a zamračil se.

Tak co to je? Má nějaké prsteny? Náušnice? Kdepak nosí ochranný amulet?

Medailon na řetízku zapadlý v hlubinách šatů! No jistě!

Walter natáhl ruku, ale zaváhal. Když věděl, kde je problém, cítil, že ta věcička není úplně v pohodě. Ruku zase stáhl a rozhlédl se kolem. V košíku před hračkářstvím zahlédl plastové kouzelné hůlky s růžovou hvězdou na konci. To by mohlo stačit.

Trojice stážistů sledovala jako u vytržení, když Walter vílí hůlkou začal mrtvé ženě hrabat ve výstřihu a snažil se hvězdou zachytit šperk. Smutný se jistě musel hodně držet.

„Neměla by být aspoň z nějakého vzácného dřeva?" zaslechl Walter šeptat Bubíka a vrhl na něj otrávený pohled, aby zmlkl.

„Jestli chcete na očividně magický předmět sahat holýma rukama, račte sem!" zavrčel a konečně se mu podařilo řetízek namotat kolem hvězdy a vytáhnout medailon z výstřihu.

Masivní, pozlacený a bohatě zdobený písmem, u něhož nemohl Walter poznat, zda je čínské, nebo japonské. Absolutně se nehodící k ženinu konzervativnímu stylu.

Magie z něj přímo sálala. Walter tušil, že tohle neblokovalo jen jeho schopnosti. Přísahal by, že také hledí na příčinu růstu nohy.

Zatáhl. Řetízek naštěstí nebyl nejsilnější a hned se přetrhl. Walter držel medailon na hůlce co nejdál od těla a předal ho Dulíkovi.

„Hlavně se ho nedotýkejte. Já jdu něco zkusit."

Raz, dva, tři!

Obrovská nateklá noha se ohnula v koleni a znovu narovnala. Při tom se o kousek posunula.

Jako píďalka. Ale šlo to ztuha, s nohou bylo v nepořádku víc, než že vyrostla, to Walter cítil.

„Dostanu ji ke dveřím, ale nejsou dost vysoké, aby se propíďalila, tam se bude muset vytáhnout. Sežeňte pořádné lano a zrekvírujte na chvilku… já nevím… bagr? To přece zvládnete!" řekl a vykročil vedle šinoucí se obludnosti.

„Muad'dib!" zvolal nadšeně Smutný a začal si potichu zpívat. Walter melodii letmo poznával, ale přísahal by, že se tam nezpívalo *Riders on the Worm.*

„Smutný, sklapněte."

***

Klaudie kráčela k Johanově kanceláři. Všichni Oslovení, které míjela a letmo zdravila, na ni upírali pohledy. Jen ji viděli, čišela z nich nervozita. Přemýšlela, zda někomu z nich nesáhnout do mysli, aby odhalila přesný důvod, ale raději si to rozmyslela. Nejspíš se to sama dozví od Johana. Rozhodně se ale jako vždy potvrdilo, že drby se šíří nadsvětelnou rychlostí.

Že by praskla její spolupráce s Pentagramem? Možná si už ve svých špionských metodách dovolila až moc. Od svědků, co ji načapali, odcházela, aniž by si na ni pamatovali, případně si vybavovali jen to, že šla náhodou kolem. A zaručeně nic neviděla. Vůbec nic. Vůbec tam nestála deset minut a nedělala si poznámky.

Klaudii téměř děsilo, jak snadné to někdy je. Vzpomínala na první opatrné ovládání strážných a letmé nahlížení do tajných místností. Jenže důvěra samotného Johana je polovina práce. Na spoustě míst, kam by správně neměla chodit, ji lidé ani nevnímají. Stačí se tvářit, že sem zaručeně patří a ví, co tu dělá. To pak už může